

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 23 maart 2011 in zaak nr. 11/7582 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 maart 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Blijkens het op 28 februari 2011 op ambtseed onderscheidenlijk op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van aanhouding is de vreemdeling op die dag aangehouden in verband met vermoedelijke overtreding van artikel 231, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht. Op dezelfde dag is de vreemdeling in verzekering gesteld.

Blijkens het op 28 februari 2011 op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van verhoor heeft de vreemdeling bij die gelegenheid tegenover ambtenaren van de Koninklijke marechaussee te kennen gegeven dat hij in Zweden asiel heeft gevraagd en dat deze aanvraag is afgewezen.

Op 28 februari 2011 is aan de vreemdeling de mededeling, dat hij na beëindiging van zijn strafrechtelijke detentie op grond van artikel 50, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) zal worden overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor, uitgereikt.

Blijkens het op 1 maart 2011 op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van verhoor heeft de vreemdeling bij die gelegenheid tegenover ambtenaren van de Koninklijke marechaussee te kennen gegeven dat hij in Nederland asiel wil vragen.

Op 2 maart 2011 heeft de vreemdeling een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen ingediend. Hij is op dezelfde dag krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring gesteld en aan hem is een terugkeerbesluit uitgereikt.

Op 4 maart 2011 heeft de vreemdeling de door hem ingediende aanvraag ingetrokken. Op die dag is de aan vreemdeling opgelegde maatregel van bewaring krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 voortgezet.

2.2. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, samengevat, overwogen dat uit artikel 6, 8 en 15 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer

van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet volgt dat bij wijziging van de grondslag van de opgelegde maatregel van bewaring, een nieuw terugkeerbesluit dient te worden genomen, maar dat uitsluitend is vereist dat aan deze maatregel een terugkeerbesluit ten grondslag ligt. Daaraan is door middel van het terugkeerbesluit van 2 maart 2011 voldaan, aldus de rechtbank.

In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat op de aan hem op die dag opgelegde bewaring niet de Terugkeerrichtlijn, maar Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (PB 2003 L 31) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; hierna: de Procedurerichtlijn), van toepassing is, zodat hem op 2 maart 2011 ten onrechte een terugkeerbesluit is uitgereikt. De rechtbank heeft evenmin onderkend dat dit terugkeerbesluit, omdat het ten onrechte is uitgereikt en daarom niet geldig is, niet aan de op 4 maart 2011 krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 opgelegde maatregel van bewaring, waarop de Terugkeerrichtlijn van toepassing is, ten grondslag kon worden gelegd, zodat aan deze maatregel geen terugkeerbesluit ten grondslag ligt, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102760/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet een door een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn worden aangemerkt. Op het moment dat bedoelde wens aldus kenbaar is gemaakt, is een vreemdeling een asielzoeker, bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

Blijkens het op 1 maart 2011 op ambtseid opgemaakte proces-verbaal van verhoor heeft de vreemdeling in persoon ten overstaan van ambtenaren van de Koninklijke marechaussee te kennen gegeven asiel te willen vragen. Daarmee is sprake van een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en is de vreemdeling een asielzoeker, bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

2.2.2. Zoals de Afdeling ook in voormelde uitspraak heeft overwogen moet een vreemdeling die in afwachting is van de formele indiening van een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen geacht worden binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te vallen.

Dat betekent in deze zaak dat de vreemdeling, nu hij op 1 maart 2011 in persoon tegenover twee ambtenaren van de Koninklijke marechaussee heeft verzocht om hem internationale bescherming te verlenen, geacht moet worden daarmee rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen.

2.2.3. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat de vreemdeling op 2 maart 2011 daarom terecht krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring is gesteld.

2.2.4. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 april 2010 in zaak nr. 201000508/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, voor zover thans van belang, kan uit de punten 45 en 48 van het arrest van 30 november 2009, C-357/09 PPU, Kadzoev (www.curia.europa.eu), niet worden afgeleid dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de bewaring van een asielzoeker, indien deze met het oog op verwijdering is opgelegd, in strijd met artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn, acht. Voormeld arrest noopt niet tot de conclusie dat een asielzoeker niet krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in bewaring kan worden gesteld en ook overigens worden met een bewaring van een asielzoeker krachtens artikel 59 van de Vw 2000 de grenzen van artikel 18, eerste lid, van de Procedurerichtlijn niet overschreden, aldus deze uitspraak.

2.2.5. De vreemdeling klaagt daarom terecht, samengevat, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat op de aan de vreemdeling op 2 maart 2011 krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 opgelegde maatregel van bewaring de Procedurerichtlijn van toepassing is.

2.2.6. De grief kan niettemin niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe is het volgende redengevend.

2.3. Uit hetgeen onder 2.2.5 is overwogen volgt dat het terugkeerbesluit geen voorwaarde is voor de rechtmatigheid van de aan de vreemdeling opgelegde maatregel van bewaring. Anders dan de vreemdeling kennelijk meent, betekent dit evenwel niet dat het niettemin nemen van een dergelijk besluit de maatregel onrechtmatig maakt. Dat is slechts het geval indien de wel aan een krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 opgelegde maatregel van bewaring te stellen voorwaarden niet is voldaan. Nu de vreemdeling niet anderszins de rechtmatigheid van deze maatregel heeft bestreden, kan het betoog van de vreemdeling niet tot het ermee beoogde resultaat leiden.

2.4. Dat het op 2 maart 2011 uitgereikte terugkeerbesluit volgens de vreemdeling niet ten grondslag kan worden gelegd aan de voortzetting op 4 maart 2011 van de maatregel van bewaring krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, leidt niet tot een ander oordeel. Daartoe is het volgende redengevend.

2.4.1. Uit de aangevallen uitspraak volgt dat de rechtbank heeft aangenomen dat de Terugkeerrichtlijn ook van toepassing is op de voortzetting op 4 maart 2011 van de maatregel van bewaring krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Blijkens de grief gaat de vreemdeling er ook van uit dat deze richtlijn van toepassing is.

2.4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 13 juli 2011 in zaak nr. 201103206/1/V3; www.raadvanstate.nl), valt een door een lidstaat van de Europese Unie aan een andere lidstaat gericht verzoek tot overname of terugname van een vreemdeling op grond van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen, welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) niet als terugkeer in de zin van de richtlijn aan te merken, zodat deze richtlijn niet van toepassing is, en wordt dat niet anders indien de aangezochte lidstaat nog niet heeft ingestemd met het verzoek om overname of terugname, omdat wanneer een concreet aanknopingspunt bestaat dat een vreemdeling op grond van de Verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zal kunnen worden overgedragen de toepassing van de richtlijn uitgesloten is.

2.4.3. In deze zaak is het concrete aanknopingspunt daarin gelegen dat de vreemdeling tijdens een op 28 februari 2011 gehouden verhoor heeft verklaard dat hij in Zweden asiel heeft gevraagd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is daarmee de toepassing van de richtlijn uitgesloten.

Dat betekent dat voor de voortzetting op 4 maart 2011 van de maatregel van bewaring krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 geen terugkeerbesluit is vereist, zodat het betoog van de vreemdeling reeds daarom niet tot het ermee beoogde resultaat kan leiden.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

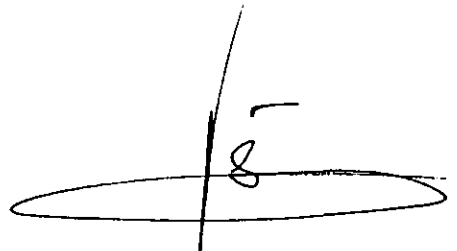
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2012

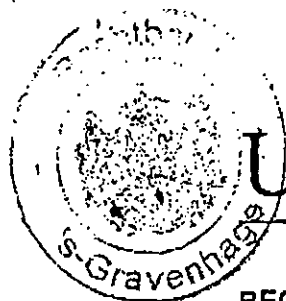
347.

Verzonden: 25 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 11/7582

Uitspraak op het beroep tegen de bewaring op grond van artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)
in het geding tussen:

geboren op
van Mongoolse nationaliteit,
IND dossiernummer 1103.04.1216,
V-nummer
alias
geboren op
thans verblijvende in het detentiecentrum Zeist, locatie Soesterberg,
raadsvrouw mr. I.M. Hidding,
eiser;

en

de Minister voor Immigratie en Asiel,
vertegenwoordigd door mr. I.A.M. de Groot,
ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
verweerder.

1. Procesverloop

Op 2 maart 2011 is eiser, met het oog op de uitzetting, in bewaring gesteld omdat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling vordert en omdat eiser in afwachting is van de beslissing op zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning terwijl de uitzetting achterwege dient te blijven totdat op deze aanvraag is beslist (artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, juncto artikel 8, onder g, Vw 2000).

Op 4 maart 2011 is eiser, die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, met het oog op de uitzetting in bewaring gesteld omdat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling vordert (artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000).

Op 4 maart 2011 heeft eiser tegen de maatregel van bewaring beroep ingesteld. Het beroep strekt tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 16 maart 2011. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn raadsvrouw. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Awb 11/7582

blad 2/4

2. Overwegingen

Eiser heeft aangevoerd dat niet duidelijk is wanneer het Terugkeerbesluit is uitgereikt, nu een datum in het besluit ontbreekt.

Verweerder heeft bij brief van 15 maart 2011 een op ambtseid opgemaakt proces-verbaal van bevindingen overgelegd, waarin de hulpofficier van justitie verklaart dat hij het terugkeerbesluit op 2 maart 2011 om 14.55 uur, gelijktijdig met de uitreiking van de maatregel van bewaring, aan eiser heeft uitgereikt. De rechtbank acht hiermee de datum van uitreiking afdoende aangetoond.

Voorts heeft eiser gesteld dat de wijziging van de opgelegde maatregel van bewaring onrechtmatig is, nu verweerder geen nieuw terugkeerbesluit heeft genomen.

De rechtbank oordeelt als volgt.

Op 24 december 2010 is de implementatietermijn voor de Richtlijn nr. 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn) verstreken. Niet in geschil is dat deze richtlijn tot op heden niet in de nationale wetgeving is geïmplementeerd. Voor zover in dit geding van belang gaat het hier om bepalingen van de Terugkeerrichtlijn die onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn gesteld dan wel rechten die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden. Verder is eiser een onderdaan van een derde land, althans geen burger van de Europese Unie, die illegaal verblijft in Nederland. Ook verder is er geen reden de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing te achten op dit geval. Daarom zal de rechtbank de rechtmatigheid van de maatregel direct toetsen aan de Terugkeerrichtlijn, waarbij voor zover nodig de nationale wetgeving richtlijnconform wordt uitgelegd of buiten toepassing wordt gelaten.

In artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn is neergelegd dat aan een vreemdeling een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd bij wijze van, kort gezegd, startpunt van de (door de lidstaat geïnitieerde) beëindiging van illegaal verblijf. In artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn, onder het kopje verwijdering, is bepaald dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren. Onder dergelijke maatregelen vallen de dwangmiddelen, geregeld in artikel 8, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, zoals bewaring. Uit artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn volgt eenduidig dat voorbereiding van terugkeer en verwijdering in het kader van de Terugkeerrichtlijn de uitvoering van een terugkeerbesluit is. In artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn is, zoals hiervoor overwogen, dwingend bepaald dat de maatregel van bewaring alleen kan worden opgelegd om de terugkeer van de desbetreffende vreemdeling voor te bereiden of om de verwijderingprocedure uit te voeren. Dit systeem komt er naar het oordeel van de rechtbank op neer dat aan de bewaring steeds een terugkeerbesluit ten grondslag moet liggen, nu immers de enige twee toegestane doelen van de bewaring de uitvoering van een terugkeerbesluit inhouden. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, van 31 december 2010 (LJN: BO9498).

Awb 11/7582

blad 3/4

Uit deze bepalingen volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat bij wijziging van de grondslag van de opgelegde maatregel van bewaring, waarbij de bewaring onverminderd voortduurt, een nieuw terugkeerbesluit dient te worden genomen. Uitsluitend is vereist dat aan de maatregel van bewaring een terugkeerbesluit ten grondslag ligt. Aan dit vereiste heeft verweerder middels het terugkeerbesluit van 2 maart 2011 voldaan.

Deze beroepsgrond faalt derhalve.

Eiser heeft verder gesteld dat de openbare orde aspecten die aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd strijdig zijn met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. De resterende gronden zijn onvoldoende om de maatregel van bewaring te kunnen dragen.

Verweerder heeft gesteld dat de gronden die aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd tezamen de conclusie rechtvaardigen dat eiser zich niet zou houden aan de verwijderingsprocedure, en bovendien een aanwijzing vormen dat eiser zijn terugkeer- of verwijderingsprocedure zou ontwijken of belemmeren.

De rechtbank stelt vast dat aan de maatregel van bewaring de volgende gronden ten grondslag zijn gelegd:

1. niet beschikken over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000;
2. verdacht van het plegen van een misdrijf;
3. zich bedient van een of meerdere aliassen;
4. geen vaste woon- of verblijfplaats;
5. onvoldoende middelen van bestaan;
6. gebruik heeft gemaakt van een niet op zijn naam gesteld document.

De rechtbank leidt uit artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, gelezen in samenhang met artikel 3, aanhef en onder 7 van de Terugkeerrichtlijn af, dat het in bewaring stellen van een vreemdeling op de grond dat risico op onderduiken bestaat, slechts mogelijk is op grond van in nationale wetgeving vastgelegde criteria om aan te nemen dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht.

In de Nederlandse wetgeving zijn dergelijke criteria niet gegeven, waarbij de rechtbank betreft dat de Vreemdelingencirculaire 2000 niet is aan te merken als wetgeving zoals bedoeld in artikel 3, aanhef en onder 7 van de Terugkeerrichtlijn, zodat richtlijnconforme interpretatie niet mogelijk is.

Gelet op de in artikel 3, aanhef en onder 7 van de Terugkeerrichtlijn opgenomen opdracht van in wetgeving opgenomen criteria ten aanzien van het risico op onderduiken kan artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a van de Terugkeerrichtlijn geen rechtstreekse werking hebben.

De rechtbank zal vervolgens de rechtmatigheid van de gronden van de maatregel van bewaring beoordelen in het licht van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b van de Terugkeerrichtlijn.

De rechtbank is van oordeel dat de gronden genoemd onder 2, 3, en 6, die kennelijk gestoeld zijn op het deel van artikel 59 van de Vw 2000 waarin openbare orde en nationale veiligheid als zodanig worden genoemd als grond voor de maatregel, met ingang van 25 december 2010 niet meer als grondslag van de bewaring kunnen dienen. De rechtbank verwijst hierbij naar

Awb 11/7582

blad 4/4

rechtsoverweging 70 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen van 30 november 2009 (C-357/09).

De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser de overige gronden niet gemotiveerd bestreden heeft en verweerder de gronden ter zitting heeft toegelicht, de gronden de maatregel kunnen dragen.

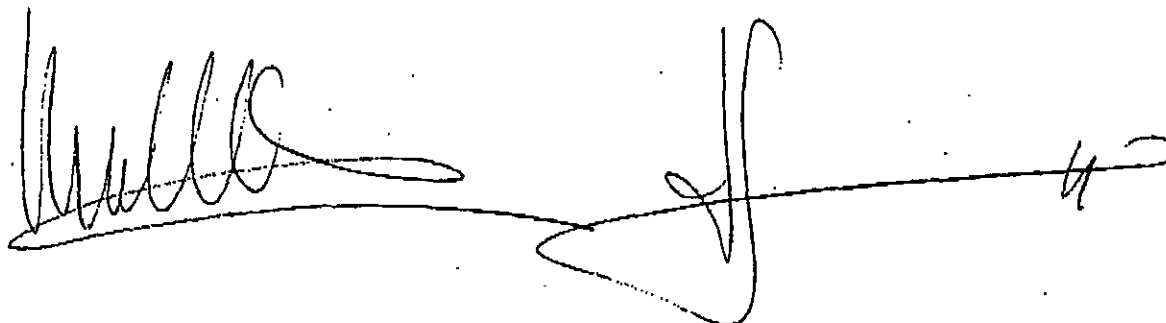
Het beroep is ongegrond. Daarom kan geen schadevergoeding worden toegekend.

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, rechter, en door hem en M.H. van Wendel als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op **23 MAART 2011**

Afschrift verzonden op: **23 MAART 2011**

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen een week na verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

mw. mr. I.M. Hidding
mw. mr. H.M.A. Breuls
mw. mr. C.K.E.E. Fischer-Fuhler
advocaten

mw. mr. Y. Schippers
juridisch medewerkster

Vaart NZ 37
7833 HB Nieuw Amsterdam

t 0591 551350
f 0591 552219
o office@hiddingenbreuls.nl
i www.hiddingenbreuls.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 MRT 2011	
ZAAKNR.	20103609
AAN:	V3
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Hidding & Breuls
advocaten

datum
25 maart 2011

inzake

/Staat
IND-nummer: 1103.04.1216
hoger beroep

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE
tevens per fax: 070-3651380

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op , van Mongoolse nationaliteit, thans verblijvende in het detentiecentrum Zeist, locatie Soesterberg, te dezer zake woonplaats kiezende te Nieuw-Amsterdam aan de Vaart NZ 37 ten kantore van Hidding en Breuls Advocaten, van welk kantoor advocaat mw. mr. I.M. Hidding verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn;

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle d.d. 23 maart 2011, AWB 11/7582 (productie 1), waarbij het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder d.d. 4 maart 2011 ongegrond is verklaard.

Appellant kan zich niet verenigen met hetgeen door de Rechtbank is overwogen en heeft hieromtrent de volgende grieven.

GRIEVEN

Grief 1.

Ten onrechte overweegt de Rechtbank op pagina 3, eerste alinea:

"Uit deze bepalingen volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat bij wijziging van de grondslag van de opgelegde maatregel van bewaring, waarbij de bewaring onverminderd voortduurt, een nieuw terugkeerbesluit dient te worden genomen. Uitsluitend is vereist dat aan de maatregel van bewaring een terugkeerbesluit ten grondslag ligt. Aan dit vereiste heeft verweerder middels het terugkeerbesluit van 2 maart 2011 voldaan."

Toelichting:

Op 2 maart 2011 is appellant in bewaring gesteld. Appellant had op dat moment ook een asielaanvraag ingediend zodat appellant in bewaring werd gesteld op grond van artikel 59 lid 1 aan hef en onder b, juncto artikel 8 onder g Vw.

Zoals ook in de overwegingen van de rechtbank op pagina 2, paragraaf 2 overwegingen, tweede alinea valt te lezen, is aan de eerste inbewaringstelling een terugkeerbesluit ten grondslag gelegd. Dit terugkeerbesluit is gelijktijdig met eerdergenoemde uitreiking van de maatregel van bewaring aan appellant uitgereikt.

Hidding & Breuls

advocaten

Appellant is van mening dat op dat moment ten onrechte een terugkeerbesluit is uitgereikt. Immers, op dat moment gold dat appellant moest worden aangemerkt als asielzoeker. Appellant is van mening dat de terugkeerrichtlijn niet op asielzoekers van toepassing is. Appellant verwijst in dit verband naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 30 november 2009, kenmerk: C-357/09 PUPU (Kadzoev, LJN: BK5471) en de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 november 2010, LJN: BO4812. Appellant is van mening dat zijn inbewaringstelling onder de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Opvangrichtlijn) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de Vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) valt, maar niet onder de terugkeerrichtlijn.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder ten onrechte een terugkeerbesluit aan de inbewaringstelling van 2 maart 2011 ten grondslag gelegd.

Op 4 maart 2011 heeft appellant zijn asielaanvraag ingetrokken. Op dat moment had appellant derhalve geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. In verband daarmee is de grondslag van de bewaring door verweerder gewijzigd van artikel 59 lid 1 aanhef en onder b Vw. naar artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a Vw. Appellant is van mening dat vanaf dat moment pas de terugkeerrichtlijn op hem van toepassing kon worden geacht, omdat hij vanaf het moment dat hij zijn asielverzoek had ingetrokken wél onder de bescherming van de Terugkeerrichtlijn viel, en pas op dat moment een terugkeerbesluit aan hem kon worden uitgereikt. Nu aan de categoriewijziging naar artikel 59 lid 1 aanhef en onder a Vw. 2000 geen terugkeerbesluit ten grondslag is gelegd, en het eerste terugkeerbesluit niet geldig was aangezien op dat moment geen terugkeerbesluit kon worden uitgereikt met als doelstelling de beëindiging van *illegaal* verblijf omdat appellant op dat moment legaal verblijf had en de asielprocedure in Nederland mocht afwachten.

Redenen, waarom appellant zich wendt tot Uw Afdeling, met het verzoek voormelde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage te vernietigen en aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd toe te kennen dan wel de zaak terug te verwijzen naar de Rechtbank.

In opdracht

H.M.A. Breuls